

به نام او که روشنایی بخش دل هاست

مقدمه

یکی از نیازهای اساسی برای زندگی امروز بشر نیاز به انرژی الکتریکی است. شکی نیست که استفاده از برق موجب بهره‌مندی بیشتر و بهبود کیفیت زندگی انسان شده و در جهان کنونی از روشنایی تا گرما، از ارتباطات تا وسایل صوتی و تصویری و از ابزارآلات صنعتی تا ابزارهای پزشکی همگی نیازمند به کارگیری انرژی الکتریکی است.

در واقع برق لازمه زندگی و صنعت برق فراهم کننده این نعمت ارزشمند امروزی است. اگرچه پیش‌تر آب را مایه حیات می‌دانستند اما حالا بدون برق حتی آب هم نخواهد بود، تصور زندگی بدون برق حتی برای چند ساعت دشوار و سخت است. برقی که روشنی بخش محیط زندگی ماست و بدون آن زندگی ما مختل خواهد بود. به عبارتی برق مهم‌ترین اختراع بشری است و اختراعی که در کاربردی‌های مختلف امروز به یکی از ملزومات حیات بشری بدل شده است.

اما تاریخ پیدایش این انرژی حیاتی در زندگی بشر به چه زمانی برمی‌گردد.

به راستی کاشف برق کیست؟

در یکی از روزهای سال ۱۸۵۴ بود که صدای پرشور و هیجان توماس ادیسون برای کشف برق بلند شد اما به گواهی تاریخ ادیسون نخستین شخصی نبود که برق را کشف کرده بود، بلکه نخستین کسانی که به وجود الکتریسیته در اجسام پی بردند، دانشمندان یونانی بودند، زمانی که اقلیدس متوجه شده که اگر کهربا را به پارچه مالش دهد، می‌تواند چیزهای سبکی مانند کاه را جذب کند.

تا قرن ۱۷ میلادی شناخت بشر از این نیروی طبیعی تقریباً تا همین حدود بود تا اینکه در اواخر قرن ۱۷ دانشمندی ایتالیایی به نام الکساندر ولتا، پیل الکتریکی یا همان باتری را اختراع کرد و بدین ترتیب برای نخستین بار الکتریسیته جاری تولید شد و عصر برق در جهان آغاز شد.

اما زمانی که از اختراع برق صحبت می‌کنیم گاهی علاوه بر منابع علمی و دانشمندی که در طول قرن ۱۷ تا ۱۹ تلاش کردند آن را کشف و به کمک زندگی بشر بیاورند، تخیلاتی هم همراه می‌شود زیرا مگر نه اینکه هر اختراعی حاصل دنبال کردن با هدف و برنامه‌ریزی یک تخیل است، مثلاً زمانی که جاذبه زمین توسط نیوتن کشف شد، مطمئناً قبل از آن میلیون‌ها سب از درخت افتاده بود اما کسی متوجه این فرضیه نشده تا اینکه نیوتن با دنبال کردن هدف‌دار تخیل خود این فرضیه مهم هستی را کشف کرد.

حال درباره برق و نیروی الکتریسیته نیز بیابید کمی تخیل کنیم، شاید نه به‌طور علمی اما زمانی که انفجار معروف «بیگ بنگ» رخ داد میزان زیادی از انرژی الکتریسیته به یک‌بار آزاد شد و انفجار بزرگ هستی رخ داد و عالم هستی، کائنات، کهکشان‌ها، کره زمین، ماه، خورشید و میلیون‌ها سیاره بزرگ و کوچک شکل گرفت و حیات خود را آغاز کردند.

البته این اول راه بود، شاید میلیون‌ها سال بعد زمانی که انسان اولیه برای مقابله با سرما و در امان از گزند حیوانات وحشی به فکر روشن کردن آتش و نجات خود افتاد، نیز الکتریسیته را کشف کرده بود، زمانی که انسان‌های غارنشین از روی سنگ‌ها عبور می‌کرد، هنگام برخورد یک سنگ به سنگ دیگر متوجه جرقه حاصل از برخورد آن‌ها با یکدیگر شد که این فرضیه باعث شد که انسان‌های اولیه با مالیدن سنگ‌ها به یکدیگر آتش درست کنند که جالب است بدانید این روش روشن کردن آتش هنوز هم در آلاسکا و میان سرخ‌پوستان بومی این منطقه رواج داد که با چرخش دورانی ۲ قطعه سنگ به سرعت معین جرقه یا همان الکتریسیته امروزی ایجاد می‌شود و در نهایت از گرما حاصل از این چرخش آتش روش می‌شد.

در این جا بحث درباره کشف‌های میان تاریخ نیست بلکه می‌خواهیم بگوییم الکتریسیته همواره در طول زندگی بشر بوده و ۱۸ قرن بعد از انسان‌های اولیه، توسط یک دانشمند که تخیلات هدفمند خود را دنبال می‌کرده، آرام آرام این انرژی در یک مخزن به نام باتری جمع شده و به‌عنوان نخستین وسیله آزمایشگاهی در مصارفی چون فانوس دریایی مورد استفاده قرار گرفت.

البته گام بعدی علمی برای تسخیر انرژی برق در سال ۱۸۳۱ توسط مایکل فارادی دانشمند انگلیسی برداشته شد که با ساختن نخستین دینام ساده و آزمایشگاهی با استفاده از میدان مغناطیسی موفق شد که الکتریسیته را تولید کرده و در این مسیر ساخت ژنراتورهای بزرگ آغاز شد. اما توماس ادیسون مخترع آمریکایی، زمانی متولد شد که حدود نیم قرن از اختراع «پیل الکتریکی» می‌گذشت و مهندسان کشورهای اروپایی در حال تکمیل ساختمان ژنراتورهای برق بودند، از آنجا که روشنایی همواره یکی از مهم‌ترین خواسته‌ها و نیازهای بشر بوده است با اختراع باتری، دانشمندان زیادی به فکر استفاده از برق برای ایجاد روشنایی افتادند.

همفردی دیوی دانشمند انگلیسی نخستین کسی بود که توانست در سال ۱۸۱۳ نخستین چراغ برق را، با استفاده از دو میله زغالی که بین آن‌ها جریان برق می‌گذشت، اختراع کند. سال‌ها از این چراغ برای روشنایی خیابان‌ها و میدان‌ها برخی کشورهای اروپایی و نیز برای فانوس‌های دریایی استفاده می‌شد. این نوع لامپ مصرف بالایی داشت و چندان مقرون به‌صرفه نبود. توماس ادیسون در ۲۱ اکتبر ۱۸۷۹ موفق به اختراع لامپ خلاء رشته‌ای یا همان لامپ‌های معمولی شد البته این لامپ نسبتاً ارزان و بادوام بود و به سرعت در تمام آمریکا و اروپا و سپس دیگر مناطق جهان مورد استفاده قرار گرفت.

آورد روشنایی به ایران

گسترش این صنعت عظیم که دیگر زندگی بشر را در خود عجين کرده بود، با سرعت کره زمین را فرا می‌گرفت و اولین مولد برقی که وارد ایران شد تنها سه یا چهار لامپ را روشن می‌کرد که ناصرالدین شاه در سفر فرنگ با دیدن چراغ‌های روشن آنجا، آن را وارد کرده بود.

این مولد کوچک الکتریکی که در سال ۱۲۶۴ خورشیدی در دربار ناصرالدین شاه و تکیه دولت یا مدرسه عالی شهید مطهری فعلی مورد استفاده قرار گرفت ولی به‌عنوان مبدأ تاریخی ورود برق به ایران مورد توجه قرار نگرفت، درست بیست سال بعد از آن بود که محمدحسین امین‌الضرب با مولدی ۴۰۰ کیلوواتی بخشی از شهر تهران را روشن کرد.

در سال ۱۲۸۳ صنعت برق توسط یکی از تجار ایرانی به نام حاج حسین امین‌الضرب با بهره‌برداری از یک دیزل ژنراتور ۴۰۰ کیلوواتی در خیابان چراغ برق تهران امیرکبیر فعلی نصب و رشد این صنعت در ایران آغاز شد.

صنعت برق در ایران در ابتدا با نام موسسه دایره روشنایی تهران زیر نظر بلدیة کار خود را آغاز کرد، این کارخانه روشنایی چند خیابان عمده را تأمین می‌کرد، خانه‌ها برق نداشته و تنها به دکان‌های واقع در محله‌ها برق داده می‌شد و روشنایی آن از ساعت ۷ شب الی ۱۲ بود و بهای برق هم بر اساس لامپی یک ریال هر شب جمع‌آوری می‌شد.

از سال ۱۳۱۱ نخستین کارخانه برق دولتی به ظرفیت ۶۴۰۰ کیلووات در تهران نصب شد، ولی مردم از گرفتن امتیاز خودداری می‌کردند و به همین دلیل برای پیشرفت کارها برای کسانی که انشعاب برق می‌گرفتند یک کنتور مجانی به‌عنوان جایزه در نظر گرفته می‌شد. چند سال بعد وضع تغییر کرد و کار بجایی رسید که انشعاب برق سرقفلی پیدا کرد.

البته جالب است بدانید که ورود برق مانند دیگر پدیده‌های تازه غرب گاه با مقاومت‌هایی همراه بود اما برخی مردم نیز برای استفاده از برق از همدیگر سبقت می‌گرفتند. داستان بیماری سل و ارتباط آن با دود چراغ‌های نفتی، روغن‌سوز و پیه‌سوز در مشهد خواندنی است. (بر گفته از کتاب یک‌صد سال صنعت برق ایران)

نخستین لامپها منازل ثروتمندان و افراد سرشناس شهرها را روشن می‌کرد به همین جهت دیدن لامپهای روشن و تلاش کارگران برای راه‌اندازی و روشن کردن مولدهای برق در شهرهای مختلف از جمله سرگرمی‌ها و تفریحات مردم به حساب می‌آمد.

تا سال‌ها مولدهای کوچک عمدتاً وابسته به بخش خصوصی بخشی از نیازهای روشنایی را در ساعاتی از شب تأمین می‌کردند و افراد ثروتمند و متنفذ شهرها با وارد کردن مولدهایی برق مناطقی از شهرها را تأمین می‌کردند.

• برق در چشمان نقش جهان

پیدایش برق در اصفهان همواره با نام مرحوم عطاء الملک دهش همراه بود، وی در سال ۱۳۰۴ اقدام به تأسیس نخستین کارخانه برق به قدرت ۹۹ کیلووات در محله فعلی دروازه دولت کوچه تلفن‌خانه کرد که در سال ۱۳۰۶ مورد بهره‌برداری قرار گرفت و باعث شگفتی مردم اصفهان در آن عصر شد و برای نخستین بار میدان نقش جهان و کاخ‌های عالی‌قاپو و چهل‌ستون برق‌دار شدند.

ساخت این مولد کوچک و ابتدایی هیزم بود، در شرایطی از این مولد کوچک استفاده می‌شد که نیروی برق جنبه عمومی نداشته و مصرف آن بسیار محدود بوده و از طرفی ظرفیت نصب شده نیز تکاپوی نیاز درخواست‌کنندگان را نمی‌کرد، به همین دلیل در سال ۱۳۰۶ به میزان ۱۲۰ کیلووات به قدرت نصب شده اضافه گردید.

در سال ۱۳۱۲ به‌منظور جبران کمبود نیروی تولیدی، یک دستگاه دیزل ۲۸۰ کیلوواتی نصب شد. چون بهره‌برداری از مولدهای موجود با سوخت هیزم به‌صرفه نبود، به‌تدریج این مولد از رده خارج و مولد دیزلی جایگزین آن شد و استفاده از نیروی برق که از غروب تا نیمه‌شب انجام می‌شد تا صبح ادامه یافت.

در سال ۱۳۱۶ دستگاه‌های مولد برق از نیروگاه دروازه دولت به کارخانه ریسندگی واقع در قسمت جنوبی پل خواجه منتقل شد و در محل جدید با نصب دو دستگاه دیزل به قدرت ۱۵۰۰ اسب تا حدودی کمبود برق را جبران کرد. نیروی تولیدی به‌وسیله خط ۳۰۰۰ ولتی که در ابتدای خیابان چهارباغ کشیده شده بود به مرکز اصفهان منتقل می‌شد.

در سال ۱۳۲۰ با سهیم شدن شهرداری در شرکت مرحوم دهش وزارت کشور نسبت به احداث شبکه ۶۰۰۰ ولتی با کابل‌های زیرزمینی و دو دستگاه پست ترانسفورماتور برای اصفهان اقدام کرد و این شبکه توسط سه رشته کابل ۶۰۰۰ ولتی از پست تقسیمی که جنب کارخانه ریسباف ساخته شده بود با ترانسفورماتور ۵۰۰ کیلوولت آمپر که در کارخانه ریسباف نصب شده بود، انتقال نیرو را انجام می‌داد.

در سال ۱۳۲۴ شرکت سهامی توربین اصفهان تأسیس و شروع به کار کرد. این شرکت با استفاده از نظر مهندسين مشاور نسبت به سفارش نیروگاهی متشکل از چهار دستگاه توربین بخار هرکدام به قدرت ۳۰۰۰ کیلووات از انگلستان اقدام کرد، چون حمل و نقل توربین‌های سفارش شده به تعویق افتاد، شرکت در سال ۱۳۲۸ سه دستگاه ژنراتور آمریکایی هر یک به قدرت ۶۰۰ کیلووات خریداری و در نیروگاه هزار جریمحل برق منطقه‌ای فعلی نصب کرد. این دیزل‌ها به‌تدریج مورد بهره‌برداری قرار گرفت و هم‌زمان با آن شبکه برق نیز توسعه یافت و بدین ترتیب برای نخستین بار برق به‌طور شبانه‌روزی در اختیار متقاضیان گذارده شد.

در سال ۱۳۳۲ توربین‌های خریداری شده از انگلستان مورد بهره‌برداری قرار گرفت و در این سال‌ها افزایش مصرف نیروی برق باعث شد که به‌طور مجدد از نیروی اضافی کارخانجات نساجی برای تأمین برق اصفهان استفاده شود. همچنین جهت افزایش تولید، یک دستگاه توربین بخار ۲۵۰۰ کیلوواتی از شرکت برق فیروز تهران خریداری و در نیروگاه هزار جریب نصب شد، بهره‌برداری از آن از سال ۱۳۳۹ به طول انجامید.

در سال ۱۳۴۰ شرکت سهامی کارخانجات برق اصفهان جایگزین شرکت سهامی توربین شد، از مجموع سه دستگاه دیزل ژنراتور ۲۱۰۰ کیلوواتی یک دستگاه در نیروگاه انوشیروان واقع در جاده تهران و دو دستگاه دیگر در نیروگاه هزار جریب نصب و مورد بهره‌برداری قرار گرفت.

نیروی تولیدی انوشیروان توسط خط ۲۰ کیلوولت به شهر اصفهان منتقل می‌شد و هم‌زمان کابل‌کشی کمربندی خط ۲۰ کیلوولتی در شهر اصفهان آغاز شد. در سال ۱۳۳۴ شرکت سهامی کارخانجات برق اصفهان اقدام به سفارش سه دستگاه دیزل هر یک به قدرت ۲۹۰۰ کیلووات از انگلستان کرد که با بحران‌های مالی که شرکت دچار آن شد فقط توانست یک واحد از سه واحد پیش بینی شده را در نیروگاه انوشیروان نصب و مورد بهره‌برداری قرار دهد.

با افزایش سریع تعداد مشترکان برق خانگی، صنایع و کشاورزی، نیروگاه‌های جدیدی احداث شد و تولید برق کشور هر روز بیشتر گردید. نخستین واحد نیروگاه اصفهان در سال ۱۳۴۶ با یک واحد دیزلی با قدرت ۳۳۰۰ کیلووات شروع به کار کرد، در سه ماه بعد ۲ واحد دیزلی دیگر با همان مشخصات به آن افزوده شد.

لازم به ذکر است که شرکت برق منطقه‌ای اصفهان در تاریخ ۱۳۴۴/۸/۱۴ به طور رسمی کار خود را آغاز کرد و در همان سال قرارداد نیروگاهی منعقد شد و نخستین واحد آن در سال ۱۳۴۸ به بهره‌برداری رسید.

با بهره‌برداری از نخستین واحدهای نیروگاه اصفهان و سد زاینده‌رود در بین سال‌های ۴۹ الی ۵۷ ظرفیت تولید برق به ۱۵۰ مگاوات افزایش یافت تا ۳۵۰ هزار مشترک را روشن کند. این تحولات با پیروزی انقلاب شدت یافت و علاوه بر آن که برق دار شدن دیگر شهرها و روستاها آغاز شد، پایه‌های خودکفایی نیز استحکام یافت.

از سال ۱۳۴۳ که به تدریج شرکت‌های برق منطقه‌ای ایجاد شد سه وظیفه تولید، انتقال و توزیع نیروی برق به آن‌ها محول شد و در سال ۱۳۴۸ با ایجاد شرکت توانیر وظیفه بهره‌برداری از تأسیسات تولید و انتقال که به شبکه سراسری متصل بود به این شرکت محول شد و شرکت‌های برق منطقه‌ای مدیریت نیروگاه‌های محلی را عهده‌دار شدند.

پس از چندی مجدداً وظیفه تولید و انتقال به شرکت‌های برق منطقه‌ای سپرده شد. به طوری که ملاحظه می‌شود شرکت‌های برق منطقه‌ای از بدو تأسیس هر سه وظیفه تولید، انتقال و توزیع را به عهده داشتند و امکانات مالی و فنی و نیروی انسانی آن‌ها به تناسب بین این سه بخش تقسیم می‌شد.

این شرکت‌ها برای اداره هر یک از این امور، در تشکیلات خود سه بخش جداگانه (معاونت) تولید، انتقال و توزیع پیش بینی کرده بودند. در بخش توزیع به علت گستردگی حوزه عمل شرکت‌های برق منطقه‌ای علاوه بر مراکز استان‌ها در هر یک از شهرستان‌ها نیز به تناسب وسعت منطقه و تعداد مشترکین یک یا چند واحد به نام امور، ناحیه، قسمت، بخش و شعبه برق ایجاد شده بود که کار تأمین برق محدوده خود را به عهده داشتند.

هر یک از این واحدها از سه بخش فنی، خدمات مشترکین و مالی و اداری تشکیل شده بود که وظایف محوله را زیر نظر رئیس واحد انجام می‌دادند. افزایش تعداد مشترکین، توسعه حوزه فعالیت شرکت‌ها، رشد سریع و روزافزون تقاضا و مصرف برق از جمله مسائلی است که ایجاب می‌کند به طور مداوم در ساختار و تشکیلات سازمانی و شیوه‌ها و روش‌های ارائه خدمات صنعت برق بررسی و مطالعه شده و در مواقع ضروری تغییرات و اصلاحات لازم اعمال شود.

• حرکت سریع قطار توسعه صنعت برق اصفهان در دهه ۷۰

با تصویب قانون برنامه اول توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی کشور در سال ۱۳۷۰ کمیته بررسی مسائل کلی صنعت برق پس از چند جلسه بررسی و با توجه به مطالعات قبلی پیشنهاد کرد در هر یک از استان‌های کشور حداقل یک شرکت توزیع نیروی برق به صورت غیردولتی ایجاد و مسئولیت توزیع نیروی برق را عهده‌دار شود.

مجمع عمومی صاحبان سهام شرکت‌های برق منطقه‌ای و سازمان آب و برق خوزستان در جلسه مورخ ۴ آذرماه سال ۷۰ خود با این پیشنهاد موافقت و در گردهمایی مدیران عامل شرکت‌های برق منطقه‌ای که در روزهای ۱۱ و ۱۲ اسفندماه برگزار شد در مورد نحوه تشکیل شرکت‌های توزیع نیروی برق استان‌ها بررسی و تصمیمات لازم اتخاذ شد. در همین ماه اساسنامه این شرکت‌ها تهیه و موجودیت آن‌ها در ادارات ثبت شرکت‌ها به ثبت رسانده شد.

به‌منظور پیگیری ایجاد شرکت‌های توزیع نیروی برق و راهنمایی و راهبری آن‌ها در تیرماه سال ۱۳۷۱ ستاد پیگیری تشکیل شرکت‌های توزیع نیروی برق در ستاد صنعت برق ایجاد و از خردادماه ۱۳۷۱ به‌تدریج مجوزهای لازم برای فعال شدن شرکت‌های توزیع نیروی برق از طرف وزیر نیرو صادر و از ابتدای سال ۱۳۷۲ فعالیت رسمی این شرکت‌ها آغاز شد.

مدیریت وزارت نیرو در سال ۱۳۷۲ به‌منظور بازسازی زیرساخت‌های توزیع برق و ارائه خدمت عالی به مردم بخش توزیع را از دیگر بخش‌های نیرو جدا کرد. هم‌زمان با گسترش شبکه‌ها توزیع برق مدیریت و بومی‌سازی تجهیزات نیز در دستور کار کارشناسان جوان صنعت توزیع برق قرار گرفت.

از این مقطع زمانی توجه به کلان‌شهرهای کشور از جمله اصفهان که بعدها به عنوان پایتخت تمدن و فرهنگ جهاناسلام مطرح شد، سبب شد تا اصفهان به‌عنوان یکی از کلان‌شهرهای ایران خدمات و مدیریت نوین توزیع برق را به‌صورت مستقل به مردم شهیدپرور ارائه کند، به همین دلیل شرکت توزیع برق اصفهان در بهار سال ۱۳۷۵ تشکیل شد.

با توجه به گستردگی و تعداد مشترکین در استان اصفهان در سال ۱۳۷۵ شرکت توزیع برق شهرستان اصفهان از شرکت توزیع استان جدا و شرکت توزیع به ۲ شرکت تقسیم گردید. لایحه استقلال شرکت‌های توزیع در سال ۱۳۸۴ تصویب و در سال ۱۳۸۶ شرکت از زیرمجموعه برق منطقه‌ای شهرستان اصفهان خارج و زیر نظر شرکت توانیر به فعالیت‌های خود ادامه داد.

به دنبال آن تدوین اهداف آرمان‌ها و چشم‌انداز آینده را با رویکرد ارائه خدمات بهینه، به‌کارگیری توان تحقیقاتی درون و برون‌سازمانی، واگذاری کارها به بخش خصوصی و استفاده توانمندی‌های بازار و تجارب پیشکسوتان، استقرار نظام‌های مدیریتی، کیفیت‌گرا دوراندیش، توجه به مشتری و نیروی انسانی به‌عنوان سرمایه‌های اجتماعی، بکارگیری تجهیزات نوین رایانه‌ای، کاهش خاموشی‌ها و کاهش تلفات در دستور کار قرار داد.

مرکز فوریت‌های برق ۱۲۱، سامانه ثبت درخواست‌ها (ENOX)، سامانه ضبط مکالمات، تلفن گویا، سیستم جامع مشترکین، سامانه بیلینگ و سامانه‌های رسیدگی به درخواست‌های مردمی و سامانه نظرسنجی الکترونیک و ... یکی پس از دیگری در خدمت مردم قرار می‌گیرد.

کار با خط گرم در راستای کاهش خاموشی‌ها و اطلاع‌رسانی گسترده خاموشی‌های برنامه دار در سطح شهرستان از برنامه‌های تکریم مشترکین این شرکت است. در همین راستا در دهه ۹۰ توانست رتبه برتر تکریم ارباب‌رجوع را از نهادهای مختلف از جمله وزارت نیرو و استانداری اصفهان و جشنواره‌های روابط عمومی دریافت کند.

در حال حاضر شرکت توزیع برق شهرستان اصفهان با داشتن ۲۷۴ نفر نیروی انسانی متخصص و تحصیل کرده و با استفاده از توان و ظرفیت‌های تخصصی پیمانکاری، ۱۴۱۰۰ کیلومتر شبکه فشار متوسط و فشار ضعیف زمینی و هوایی، ۱۰ و ۲۹۴ دستگاه انواع پست و ترانسفورماتور زمینی و هوایی، ۲۴۳۰۶۱ انواع چراغ را مورد بهره‌برداری قرار داده است و حدود یک میلیون و ۱۰۰ هزار مشترک برق در کلان‌شهر اصفهان و ۱۴ شهر و ۳۰۴ روستا تامین نموده است.

• برق شهرستان اصفهان در آینه امروز

در بهار سال ۱۳۷۵ که اولین روزهای تشکیل توزیع برق اصفهان بود طول شبکه‌های توزیع برق ۷ هزار کیلومتر بود و امروز به ۱۴ هزار ۲۰۰ کیلومتر رسیده است این درحالی است که شمار ترانسفورماتورهای این شرکت ۴ هزار دستگاه و شمار ترانسفورماتورهای امروز ۱۰ هزار و ۲۰۰ دستگاه می‌باشد و دیروز شمار مشترکین شرکت توزیع برق شهرستان اصفهان ۵۰۰ هزار و امروز یک میلیون و صد هزار انشعاب در سطح شهرستان اصفهان برق‌دار هستند.

دیروز تمام خدمات شرکت توزیع برق روز شرکت حضوری بوده و امروز تمام خدمات غیرحضوری قابل ارائه است و توزیع برق اصفهان به عنوان یکی از شرکت‌هایی است که گفتنی در صنعت برق کشور بسیار دارد و بیش از کنتور بیش از ۵ هزار مشترک به صورت غیر حضوری انجام می‌شود و فقط با یک تلفن ۱۲۱ همه خدمات برق به مردم ارائه می‌شود و تلفن حوادث و فوریت‌های برق ۱۲۱، ۲۴ ساعته بدون حضور مردم آماده خدمت است

امروز شبکه جامع مخابرات شرکت ۲۲ نقطه ستادی و اجرایی شرکت را در یک بسته به هم پیوسته با یک میلیون و ۱۰۰ هزار مشترک متصل کرده است و یکصد نقطه شبکه هوشمند شده و این سامانه برای ۶۰۰ نقطه در سال ۹۶ برای نصب تجهیزات آماده شده است.

امروز توزیع برق اصفهان تمام تجهیزات مورد نیاز خود را در بازار داخلی تهیه می‌کند از تمام توان بخش خصوصی برای ادامه فعالیت‌های خود استفاده کرده و روز به روز ارتباطات شرکت توزیع، با دانشگاه، مردم و مخاطبین و رسانه‌ها تقویت می‌گردد.

روابط عمومی شرکت توزیع برق اصفهان - سال ۱۳۹۵